

Najważniejsza w roku absolutoryjna Sesja Rady Gminy Kutno

W piątek 19 czerwca odbyła się najważniejsza w roku absolutoryjna Sesja Rady Gminy Kutno, podczas której Wójt Gminy Kutno Justyna Jasińska jednogłośnie otrzymała wotum zaufania oraz absolutorium od Radnych Rady Gminy Kutno za 2019 rok. Udzielenie wotum i absolutorium to jeden z najistotniejszych ustawowych środków kontroli Rady Gminy nad działalnością Wójta oraz elementem docenienia jego pracy.

Podstawą do dokonania powyższej oceny przez Radnych był przedstawiony przez Wójta „Raport o stanie gminy za 2019 rok” oraz sprawozdanie finansowe z wykonania budżetu za 2019 r., które uzyskało również pozytywną opinię Komisji Rewizyjnej Rady Gminy Kutno oraz Regionalnej Izby Obrachunkowej w Łodzi.

„Na sukces, jakim jest otrzymanie wotum zaufania i absolutorium, składa się praca wielu osób, które działają w strukturach Urzędu Gminy i poszczególnych jednostek organizacyjnych. Jednakże tylko konstruktywne, mądre i czasem trudne decyzje, które podejmowane są przez Radę Gminy Kutno dają możliwość organowi wykonawczemu na pracę i realizację wszelkich zadań” – mówiła Wójt Gminy Kutno Justyna Jasińska podkreślając współpracę i dziękując Radnym za ich wkład i pracę na rzecz lokalnej społeczności.

30 LAT
samorządu
str. 4

BOGACTWO
przyrodnicze
parku
w Leszczynku
str. 5

LESZCZYNEK
poprzez wieki
str. 8

KONKURSY
z super
nagrodami
str. 12

Tereny rekreacyjne w zabytkowym parku w Leszczynku

Szanowni Państwo, dzięki realizacji projektu pn.: „Rozwój gospodarki turystycznej w gminie Kutno poprzez wykorzystanie walorów przyrodniczych i dziedzictwa kulturowego” współfinansowa-

nego ze środków Unii Europejskiej, zespół dworsko-parkowy w Leszczynku zyskał obiekty rekreacyjne dedykowane wszystkim grupom wiekowym.

CZYTAJ WIĘCEJ str. 4

SZKOŁA PODSTAWOWA W LESZCZYŃKU

- we wspomnieniach absolwentów

Szkolę rozpocząłem w 1949 roku. W tym czasie zajęcia lekcyjne odbywały się równolegle w dworze oraz w budynku, w którym szkoła mieściła się przed wojną. Obok dworu był budynek mieszkalny. Dopiero z czasem jak ludzie się wyprowadzali, pomieszczenia stopniowo adaptowano na sale lekcyjne, najpierw na dole, później na górze. Uczniowie byli w różnym wieku, oprócz nas dzieci, byli dorośli, którzy naukę musieli przerwać z powodu wybuchu wojny. Moją nauczycielką była pani Zbierajewska, traktowałem ją jak matkę. Kochaną nauczycielką była.

str. 10

Szanowni Państwo, Drodzy Mieszkańcy Gminy Kutno

JUSTYNA JASIŃSKA
Wójt Gminy Kutno

Na obecny wizerunek Gminy Kutno pracowali wszyscy: Samorządowcy, Pracownicy Samorządu i Mieszkańcy.

Z okazji 30-lecia Samorządu Terytorialnego dziękuję Wszystkim, którzy poprzez swoją pracę i zaangażowanie przyczyniają się do rozwoju lokalnej wspólnoty dla dobra społeczeństwa obywatelskiego. Życzę wszelkiej pomyślności i satysfakcji z pełnionej misji oraz sukcesów w życiu prywatnym i zawodowym.

RADA GMINY KUTNO I KADENCJA 1990-1994
Wójt Gminy – Tadeusz Ozdowski
Przewodniczący Rady – Andrzej Stachowicz
Wiceprzewodniczący Rady – Józef Kotliński, Teresa Teclaw
Radni:
1. Wiesław Ignaczak
2. Andrzej Kowalczyk
3. Zygmunt Domżał
4. Czesław Duliński
5. Józef Firak
6. Andrzej Stachowicz
7. Teresa Teclaw
8. Jerzy Bryła
9. Eugeniusz Mordzak
10. Antoni Kaźmierczak
11. Stanisław Godziemski
12. Mieczysław Zieliński
13. Józef Kotliński
14. Tadeusz Gałązka
15. Michał Pawłowski
16. Zenon Godziński
17. Andrzej Chmielecki
18. Józef Dębowski
19. Dariusz Mroczek
20. Marek Kubasiński
21. Marek Walczak
22. Paweł Augustynowicz
23. Marian Serek
24. Józef Kuberski

RADA GMINY KUTNO I KADENCJA 1994-1998
Wójt Gminy – Tadeusz Ozdowski, od 01.01.1997 – Jerzy Bryła
Przewodniczący Rady – Jerzy Bryła, Józef Kotliński
Wiceprzewodniczący Rady – Weronika Domańska, Celina Marciszewska
Radni:
1. Antoni Matczak
2. Zofia Andrzejczyk
3. Ryszard Sawicki
4. Kazimierz Różycki
5. Weronika Domańska
6. Jerzy Bryła
7. Eugeniusz Mordzak
8. Maciej Studziński
9. Stanisław Godziemski
10. Michał Ogłoszka
11. Józef Kotliński
12. Tadeusz Gałązka
13. Tadeusz Jaszczyk
14. Marcin Władziński
15. Renata Maćkowiak
16. Celina Marciszewska
17. Maciej Rzeźnicki
18. Paweł Augustynowicz
19. Krzysztof Brzdęk
20. Marian Serek

RADA GMINY KUTNO I KADENCJA 1998-2002
Wójt Gminy – Jerzy Bryła
Przewodniczący Rady – Józef Kotliński
Wiceprzewodniczący Rady – Andrzej Ignaczak, Bogusław Liwiński
Radni:
1. Szczepan Bednarek
2. Waldemar Burkiewicz
3. Jerzy Bryła
4. Józef Dębowski
5. Stanisław Godziemski
6. Leszek Goździk
7. Andrzej Ignaczak
8. Krzysztof Jabłoński
9. Józef Kotliński
10. Jerzy Kostrzewa
11. Bogusław Liwiński
12. Jerzy Łykowski
13. Renata Maćkowiak
14. Celina Marciszewska
15. Eugeniusz Mordzak
16. Józef Podlasiński
17. Kazimierz Różycki
18. Andrzej Chmielecki
19. Marian Serek
20. Krystyna Wasiak

RADA GMINY KUTNO I KADENCJA 2002-2006
Wójt Gminy – Jerzy Bryła
Przewodniczący Rady – Józef Kotliński
Wiceprzewodniczący Rady – Teresa Lewańska, Dariusz Mroczek
Radni:
1. Paweł Augustynowicz
2. Szczepan Bednarek
3. Józef Dębowski
4. Andrzej Ignaczak
5. Mirosława Kędzia
6. Jerzy Kostrzewa
7. Józef Kotliński
8. Teresa Lewańska
9. Dariusz Mroczek
10. Wojciech Podlasiński
11. Tomasz Podolski
12. Maciej Rzeźnicki
13. Ryszard Sawicki
14. Tadeusz Siemiński
15. Jan Wojda

RADA GMINY KUTNO I KADENCJA 2006-2010
Wójt Gminy – Jerzy Bryła
Przewodniczący Rady – Wojciech Podlasiński
Wiceprzewodniczący Rady – Szczepan Bednarek, Maciej Rzeźnicki, Jan Owsiany
Radni:
1. Szczepan Bednarek – zmarł 04.03.2007/ Elżbieta Bednarek – wybrana w dniu 24.06.2007
2. Iwona Chojnacka
3. Wincenty Kaźmierczak
4. Lidia Krukowska
5. Renata Kubiak
6. Teresa Lewańska
7. Dariusz Mroczek
8. Jan Owsiany
9. Wojciech Podlasiński
10. Karol Rybarski
11. Maciej Rzeźnicki
12. Jolanta Tomczyk
13. Dariusz Waśkowski
14. Jan Wojda
15. Piotr Ziółkowski

RADA GMINY KUTNO I KADENCJA 2010-2014
Wójt Gminy – Jerzy Bryła
Przewodniczący Rady – Dariusz Mroczek
Wiceprzewodniczący Rady – Maciej Rzeźnicki, Michał Kacprzak
Radni:
1. Paweł Augustynowicz
2. Elżbieta Bednarek

3. Iwona Chojnacka
4. Anna Czerwińska
5. Michał Kacprzak
6. Michał Kostrzewa
7. Wiesława Kowalska
8. Teresa Lewańska
9. Dariusz Mroczek
10. Wojciech Podlasiński
11. Maciej Rzeźnicki
12. Jan Starbała
13. Jan Wojda
14. Jarosław Wujkowski
15. Piotr Ziółkowski

RADA GMINY KUTNO I KADENCJA 2014-2018
Wójt Gminy – Jerzy Bryła
Przewodniczący Rady – Dariusz Mroczek
Wiceprzewodniczący Rady – Michał Kacprzak, Andrzej Siuda
Radni:
1. Paweł Augustynowicz
2. Monika Salamon
3. Iwona Chojnacka
4. Anna Czerwińska
5. Michał Kacprzak
6. Jerzy Kostrzewa
7. Sylwia Szalkowska/ Barbara Wujkowska
8. Rafał Olszewski
9. Dariusz Mroczek
10. Wojciech Podlasiński
11. Antoni Józwiak
12. Jan Starbała
13. Andrzej Siuda
14. Sylwester Sawicki
15. Waldemar Włodarczyk

RADA GMINY KUTNO I KADENCJA 2018-2023
Wójt Gminy – Justyna Jasińska
Przewodnicząca Rady – Joanna Kajszczyk
Wiceprzewodniczący Rady – Antoni Józwiak, Dariusz Mroczek
Radni:
1. Antoni Józwiak
2. Michał Kacprzak
3. Joanna Kajszczyk
4. Jerzy Kostrzewa
5. Wiesława Kowalska
6. Edyta Lewandowska
7. Dariusz Mroczek
8. Rafał Olszewski
9. Jarosław Przybysz
10. Sylwester Sawicki
11. Jolanta Słomińska
12. Anna Strynkiewicz
13. Barbara Tomczak
14. Jadwiga Wasiak
15. Sylwester Wójkowski

Fundusze Europejskie
Program Regionalny

Rzeczpospolita
Polska

Unia Europejska
Europejskie Fundusze
Strukturalne i Inwestycyjne

Projekt pn.: „Rozwój gospodarki turystycznej w gminie Kutno poprzez wykorzystanie walorów przyrodniczych i dziedzictwa kulturowego”

Wykonany przy udziale środków Unii Europejskiej z Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego w ramach Regionalnego Programu Operacyjnego Województwa Łódzkiego na lata 2014-2020 Oś. Priorytetowa: VI Rewitalizacja i potencjał endogeniczny regionu, Działanie: VI.2 Rozwój gospodarki turystycznej, Poddziałanie: VI. 2.1 Rozwój gospodarki turystycznej

Wartość ogólna projektu z uwzględnieniem zakończonych postępowań przetargowych 11 366 054,55 zł.
Dofinansowanie na łączną kwotę 6 200 944,84 zł. w tym: z EFRR: 5 922 250,69 zł, z budżetu państwa: 278 694,15 zł,

BENEFICJENT: Gmina Kutno, ul. Wincentego Witosa 1, 99-300 Kutno; www.gminakutno.pl
INSTYTUCJA ZARZĄDZAJĄCA: Zarząd Województwa Łódzkiego, al. Piłsudskiego 8, 90-051 Łódź; www.rpo.lodzkie.pl

Celem projektu jest rozwój gospodarki turystycznej w gminie Kutno poprzez wykorzystanie walorów przyrodniczych i dziedzictwa kulturowego.

Zakończono realizację Zadania nr 1, nr 2 i część Zadania nr 5 w części dotyczącej Nadzoru:

Zadanie nr 1 – Infrastruktura turystyczna, w tym: branża budowlana, sanitarna, elektryczna (budynek A+B), sieci i przyłącza wod-kan, sieci i przyłącza elektryczne, instalacje teletechniczne-monitoring, instalacja fotowoltaiczna 10kWp, instalacje wentylacji mechanicznej z odzyskiem ciepła, instalacje grzewczo-chłodnicze (budynek A+B), instalacje zewnętrzne ciepłownicze i c.w.u., odnawialne źródła ciepła wraz z wymiennikiem gruntowym, zagospodarowanie terenu – drogi, chodniki z płyt kamiennych, zagospodarowanie terenu (parking, ogrodzenie, konstrukcja pod panele fotowoltaiczne, prace ziemne/porządkowe)
Zadanie nr 2 – Zagospodarowanie bezpośredniego otoczenia projektu, w tym: boisko, piłkochwyty, nawierzchnia placu zabaw i siłowni, urządzenie placu zabaw, urządzenie siłowni, ST-B mała architektura, składana scena plenerowa, urządzenie parku, zakup i montaż małej architektury.

Obecnie zostały zakończone wszystkie postępowania przetargowe dotyczące Zadania nr 3 i nr 4. Planowane odbiory do 30.06.2020r.

Zadanie nr 3 – Zakup sprzętu i wyposażenia do obsługi ruchu turystycznego, w tym m.in. organizacji cyklicznych imprez turystycznych: zakup instrumentów i sprzętu muzycznego, zakup wyposażenia artystycznego, wyposażenie kina letniego oraz sceny letniej, wyposażenie sali widowiskowej, wyposażenie punktu informacji turystycznej, wyposażenie punktu informacji turystycznej – multimedialna sala obsługi turysty, zakup wyposażenia – oznakowanie obiektów i atrakcji turystycznych (drogowskazy, informacyjna tablica turystyczna, tablica – punkt informacji turystycznej na obiekcie), zakup stojaków rowerowych na potrzeby rozwoju turystyki aktywnej – rowerowej.

Zadanie nr 4 – Kampanie promujące ofertę turystyczną, w tym: portal internetowy, folder turystyczny.

Tereny rekreacyjne w zabytkowym parku w Leszczynku

MAGDALENA KRUPIŃSKA-KOTULSKA

Dyrektor ds. Inwestycji i Administracji Urzędu Gminy Kutno sprawująca Nadzór Właścicielski nad inwestycją w ramach projektu „Rozwoju gospodarki turystycznej w gminie Kutno poprzez wykorzystanie walorów przyrodniczych i dziedzictwa kulturowego”.

Szanowni Państwo, dzięki realizacji projektu pn.: „Rozwój gospodarki turystycznej w gminie Kutno poprzez wykorzystanie walorów przyrodniczych i dziedzictwa kulturowego” współfinansowanego ze środków Unii Europejskiej, zespół dworsko-parkowy w Leszczynku zyskał obiekty rekreacyjne dedykowane wszystkim grupom wiekowym.

Do dyspozycji najmłodszych gości będzie kolorowy plac zabaw. Wspaniałe miejsce na naukę przez zabawę, rozwijanie zdolności ruchowych oraz kształtowanie siły fizycznej, ale także idealny teren na rozwój wszelkich umiejętności społecznych Waszych pociech.

Starszej grupie wiekowej zaoferujemy siłownię zewnętrzną wyposażoną w takie urządzenia, jak: prasa nożna, wyciskanie siedząc, prostownik pleców, twister, motyl, wahadło, jeździec, rower, biegacz, wioślarz, stepper, narciarz, podciąg nóg i wyciąg górny. Taka forma siłowni zachęci Państwa do spędzania czasu na świeżym powietrzu, pomoże dotlenić organizm, rozładować napięcie i stres dnia codziennego oraz aktywnie odpocząć po sporym wysiłku umysłowym.

Wzbogaceniem placu zabaw i siłowni zewnętrznej będzie wielofunkcyjne boisko wyposażone w bramki piłkarskie, słupki i siatkę do siatkówki, piłkochwyty oraz ławki.

Na terenie parku dostępna będzie również altana rekreacyjna.

Wraz z otwarciem obiektu, działalność rozpocznie wypożyczalnia rowerów, w ofercie której znajdują się rowery rekreacyjne, rower – tandem oraz przyczepka dla dzieci.

W chwili obecnej trwają intensywne prace nad przygotowaniem przestrzeni parkowych do udostępnienia dla Państwa.

Dziękujemy za wyrozumiałość i zapraszamy już niebawem.

fot. D. Paluchowska

• PRZYRODA •

Bogactwo przyrodnicze parku w Leszczynku

Jarosław Makowski

biolog / przyrodnik

Drzewostan zabytkowego parku w Leszczynku jest urozmaicony, jednak zdecydowanie dominują drzewa liściaste. Rozmarami imponują dęby, kasztanowce i grochodrzewy. Poza tym występują także brzozy, klony polne, jawory i zwyczajne, graby, jesiony oraz lipy drobnolistne. Zachowały się także pojedyncze świerki pospolite. Walory przyrodnicze parku podnoszą dwa pomniki przyrody. Są to pojedyncze okazy długowiecznych dębów szypułkowych o znacznych rozmiarach. Korony drzew dochodzą do 25 m średnicy a obwód ich pnia mierzony na wysokości 1,3 m wynosi odpowiednio 550 i 500 cm. Stanowią one bardzo cenną wartość przyrodniczą, biologiczną i kulturową.

W ramach przeprowadzonej rewitalizacji zwiększono bioróżnorodność tego miejsca, wprowadzając kolejne gatunki drzew i krzewów zarówno liściastych, jak i iglastych. Pojawiły się drzewa owocowe, róże, rododendrony, rośliny cebulowe oraz byliny.

Elementem kompozycyjnym parku są stawy połączone ze sobą kanałami. Na terenie całego zespołu znajdują się trzy zbiorniki wodne.

Swoje siedliska mają tutaj ptaki charakterystyczne dla starych założen parkowych. Teren ze względu na duże zadrzewienie, obecność dziuplastych drzew oraz zbiorników wodnych stanowi dogodny warunki dla skrzydlatych mieszkańców. Standardowo w terenie tym możemy zobaczyć lub usłyszeć następujące gatunki: kos, szpak, kwiczoł, drozd śpiewak, zięba, muchołówka szara, kulczyk, szczygieł, bogatka, modraszka, dzwonec, kapturka, słowik, sierpówka oraz gołąb grzywacz. Na stawie pojawia się pospolita kaczka krzyżówka. Dodatkowo na przedwiośniu, ale i nie tylko, wśród koron drzew nocą można usłyszeć sowę: puszczyka zwyczajnego.

fot. J. Makowski

Centrum Kultury Gminy Kutno wznawia działalność

**LILIANA
URBAŃCZYK-WÓJCİK**
Dyrektor Centrum
Kultury Gminy Kutno

Ambitny projekt związany z rewitalizacją zespołu dworsko-parkowego w Leszczynku pretenduje naszą instytucję, czyli Centrum Kultury Gminy Kutno do organizacji szeregu ciekawych wydarzeń artystycznych. Wyrażamy nadzieję, że spotkają się one z zainteresowaniem mieszkańców gminy oraz gości przyjezdnych. Szczegółowy program będziemy sukcesywnie przedstawiać Państwu poprzez nasze kanały społecznościowe, czyli profil na Facebooku <https://www.facebook.com/centrumkulturygminykutno/> oraz na stronie internetowej www.ckgk.pl. Dlatego już teraz serdecznie zapraszamy do aktywnego śledzenia naszych działań.

Ze względu na panującą w kraju pandemię nasze działania artystyczne musimy dostosować do obowiązujących wytycznych sanitarnych i w głównej mierze będziemy spotykać się z Państwem w plenerze. Przepiękny ponad 4-hektarowy park umożliwi nam organizację wystaw, wernisaży artystów, w tym także lokalnych oraz różnego rodzaju warsztaty artystyczne. Dodatkową przestrzeń do działań muzycznych da zakupiona w projekcie profesjonalna scena plenerowa, na której planujemy organizować koncerty muzyczne.

foto. D. Paluchowska

Wzmocnieniem działań muzycznych będzie także możliwość prezentacji artystów i ich twórczości na scenie zlokalizowanej w sali koncertowej znajdującej się w zabytkowym dworze. Sala ta może pomieścić nawet 100 osób.

Miłośnicy kina spotkać się mogą z nami na seansach plenerowych organizowanych w ramach kina letniego. Zwolennicy ruchu i aktywnego spędzania czasu odnajdą się w organizowanych przez nas wydarzeniach sportowych i rekreacyjnych, połączonych z poznawaniem przyrodniczych uroków parku w Leszczynku.

Serdecznie zapraszamy do tworzenia razem z nami naszych sekcji: muzycznej, artystycznej i rekreacyjnej. Bogaty zasób instrumentów, którymi dzięki projektowi UE dysponuje nasza instytucja, pozwala na zaferowanie szerokiego wachlarza możliwości działania. Już teraz firmy i instytucje serdecznie zapraszamy do składania ofert współpracy.

W planach CKGK ma także nawiązanie ścisłej współpracy z innymi instytucjami kultury z regionu i z Polski, organizacjami NGO, osobami prywatnymi, artystami czy firmami. Ważna dla nas będzie również współpraca z zespołem Leszczynianki czy Kołami Gospodyń Wiejskich.

Naszą ofertę kierować będziemy do różnych grup wiekowych, począwszy od najmłodszych aż po powołanie do życia Klubu Seniora.

• HISTORIA •

Hrabina Laura Czosnowska de la Barthe

„Iwica warszawska”
z Leszczynka

dr Jacek Saramonowicz
historyk, regionalista /
Kutnowskie Towarzystwo
Historyczne

Fryderyk Chopin skomponował dla niej trzy Mazurki op. 63, a Juliusz Słowacki napisał o niej wiersz pt. „Córka Cerery”. Osobiście znała Cypriana Kamila Norwida, Adama Mickiewicza, J. B. Zaleskiego, Andrzeja Towiańskiego. Dwukrotnie zamężna, pierwszy raz wyszła za mąż w wieku 15 lat, bohaterka kilku romansów. Emmanuel Desurvire, autor biografii K. E. Chojeckiego (niedoszłego męża Laury) nazwał ją „Lwica Warszawy”, nawiązując do komedii Stanisława Bogusławskiego pt. „Lwy i Lwice”.

Hrabina Laura Aleksandra Teresa Józefa Górka Czosnowska de la Barthe de Giscard de Cazaux urodziła się 19 stycznia 1815 roku w Leszczynku. Ojciec Franciszek Eustachy Górski (pułkownik napoleoński, dziedzic Leszczynka i Łąkoszyna, matka Maria z Wasilewskich). Chrzest odbył się następnego dnia w parafii Łąkoszyn, a świadkami byli Aleksander Brodzki (kapitan Gwardii Polskiej Honorowej Napoleona przebywający wówczas w Leszczynku, później radca stanu Komisji Skarbu Królestwa Polskiego) i pułkownik Antoni Górski (brat Franciszka).

Laura dzieciństwo spędziła we dworze w Leszczynku. W 1819 roku na świat przyszedł młodszy brat Laury Władysław. Jako 6. letnie dziecko była świadkiem rozvodu rodziców, po wyjściu na jaw romansu jej matki z pułkownikiem Kazimierzem Dziekońskim. Ojciec, chcąc zapewnić córce odpowiednią edukację, sprowadził z Warszawy nauczyciela domowego, którym był początkujący wówczas poeta Józef Bohdan Zaleski (do 1824 roku). Nie wiadomo, jak wyglądała dalsza edukacja Laury.

Tuż po wybuchu powstania listopadowego córka pułkownika przyjechała do Warszawy i zamieszkała z matką i jej drugim mężem K. Dziekońskim przy reprezentacyjnej ul. Daniłowskiej. Być może wyjazd z Leszczynka związany był, z tym, że jej ojciec, miesiąc wcześniej (również w Warszawie) zawarł drugi związek małżeński.

• HISTORIA •

W dniu 19 grudnia 1830 roku przyszła „Lwica Warszawy” (tuż przed ukończeniem 16 roku życia) wyszła za mąż za podporucznika 4 pułku strzelców konnych Janusza Czosnowskiego (mieszkał pod tym samym adresem, gdzie Laura). J. Czosnowski otrzymał pozwolenie na zawarcie małżeństwa od Komisji Wojny, natomiast Laura dyspensę od konsystorza generalnego Archidiecezji Warszawskiej. Pozwolenie na małżeństwo wydali także osobiście rodzice panny młodej, których podpisy widnieją pod aktem małżeństwa.

Do Warszawy przyjechał również Władysław (brat Laury). W stolicy Górcy zaprzyjaźnili się z rodziną F. Chopina, który do Laury zwracał się zdrobniale „Lorka”. Brat Laury Władysław Górski pobierał nauki u Mikołaja Chopina (ojca kompozytora).

Pierwsze małżeństwo Laury nie trwało długo i zakończyło się tragicznie. Młoda żona mieszkała wówczas w rodzinnym majątku męża w Łące na Rzeszowszczyźnie. Teściowa nie pałała sympatią do młodej i pięknej synowej. Eustachy Iwanowski w „Rozmowach o Polskiej Koronie” (1873 r.) pisał: „... Przed samą rewolucją Polską wyszła za pana Czosnowskiego, dystyngowanego oficera Polskich wojsk, który zaraz po ożenieniu poszedł na wojnę. Piękna Laura mieszkała wtedy w jednym domu z matką męża, panią Oborską, która się też rozwiodła i obyczajów była jawnie rozwiązła; miała najprzykrzejszy, najzłośliwszy charakter. Przeciwną będąc ożenieniu się syna, nienawidziła synowej, i uciskała ją w niebytności męża, trapiła. Podejrzewała ją o skłonność dla swego drugiego syna, pięknego młodzieńca, Ponitowskiego, o którym mówiono, że był księcia Józefa synem naturalnym. Pani Laura była niesprawiedliwie przez panią Oborską podejrzaną. Po powrocie syna oskarżyła ją przed mężem, wpoiła najsilniejszą w niego zazdrość i rozpacz. Pewnego razu w salonie dał się słyszeć wystrzał...”.

W dzienniku Heleny hr. Krukowieckiej (obejmującego lata 1831 -1833) widnieje informacja, że J. Czosnowski „w łeb sobie strzelił w pokoju żony”.

Po tej tragedii młoda wdowa opuściła majątek męża i udała się do matki, która mieszkała wówczas w Hieronimowie (w pałacu wybudowanym specjalnie dla niej przez gen Dziekońskiego).

W Hieronimowie doszło do kolejnej tragedii w życiu Laury. W młodej wdowie zakochał się Michał Dziekoński (brat ojczyma K. Dziekońskiego), który za udział w powstaniu listopadowym został zesłany do Wologdy (wrócił w 1833 roku i złożył przysięgę na wierność carowi). O całym zdarzeniu również pisał **E. Iwanowski**:

„...Pani Laura Czosnowska po śmierci męża udała się do swego ojczyma Dziekońskiego, przy matce najcięższe wiodła życie, zajmując się kształceniem synowic Dziekońskiego generała, dwóch sierot córki jego brata garbatego, który się nią zachwycał i zakochał... Garbaty, malutki, namiętny, przeżywszy drugą żonę, wyrabiał niezwykajne dziwactwa; żony nie grzebał, nie chciał się z nią rozstać. Pomimo tej rozpacz, wkrótce się zakochał w pasierbicy rodzzonego brata swego, p. Laurze Czosnowskiej, słynącej pięknoscia, znanej z nieszczęśliwych przejść w swym życiu... Często się z nią przejeżdżał i sam wozil. Raz miał trudny, niebezpieczny przejazd na moście, rozgniewał się na

furmana, którego przed sobą wysłał, że go o tem nie uprzedził. Wróciwszy do domu, rzucił się na niego z widłami i bił gwałtownie, coraz się straszliwiej i gwałtowniej zapalał i unosił; na ten hałas wbiegła pani Czosnowska i uchwyciła go za rękę. Gdy ją niespodzianie postrzegł, zawstydydził się i przeraził, gniew gwałtowny i miłość ku niej tak go wzruszyły, że mu żółć pękła, i umarł nazajutrz...”

Po śmierci Michała Dziekońskiego (we wrześniu 1834 roku) matka Laury opiekowała się jego dziećmi. Później jedna z córek M. Dziekońskiego (Michalina) została oddana na edukację u sióstr zakonnych w Paryżu, gdzie okresowo sprawowały nad nią opiekę Maria Dziekońska, Aleksandra Zajączkowska i Laura Czosnowska. W tym czasie Laura utrzymywała jeszcze kontakty z ojcem Franciszkiem. W 1836 roku została matką chrzestną jego syna Jana. Chrzest odbył się w Łąkoszynie.

Córka pułkownika Górskiego mieszkała już wtedy w Warszawie przy Nowym Świecie, potem przy ul. Miodowej (1837). Pobyt na stałe w Warszawie był okazją do częstych odwiedzin u siostry Fryderyka Chopina Ludwika. Wiosną 1842 roku

**LAURA GÓRSKA
CZOSNOWSKA**
akwarela według Teofila
Kwiatkowskiego
(akwarela w zbiorach
Muzeum Narodowego
w Warszawie, cyt. za:
„Chopin i jego malarz Teofil
Kwiatkowski, Warszawa
2010)

odbyła podróż do Włoch, gdzie odwiedziła Rzym. Spotkała się tam z Zygmuntem Krasińskim, który uważał, że młoda wdowa szuka sobie w pięknej Italii „kandydata na drugiego męża”.

W 1844 roku hrabina zaangażowana się w akcję dobroczynności, prowadzoną przez Radę Główną Opiekuńczą, na rzecz szpitali warszawskich (kwestowała w kościele Sakramentek pw. Św. Kazimierza). Kwesta prowadzona była w kościołach w okresie Świąt Wielkanocnych.

W połowie 1845 roku Laura planowała wyjazd na stałe z Warszawy. Pierwotnie miał być to Inowrocław (wówczas na terenie państwa pruskiego). Plany te zostały jednak zmodyfikowane. Prawdopodobnie w tym samym roku młoda hrabina towarzyszyła Norwidowi w wycieczce na szczyt Wezuwiusza, a ok. 1846 roku na stałe zamieszkała w Paryżu.

Nie uczestniczyła prawdopodobnie w pogrzebie ojca w Łąkoszynie, który zmarł 1 kwietnia 1846 roku w Leszczynku. Po śmierci F. Górskiego dzieci z pierwszego małżeństwa wytoczyły proces o obalenie testamentu ojca. W 1847 roku przed sądami w Warszawie toczyły się sprawy majątkowe Górskich, jeszcze w 1848 roku hrabina Czosnowska zalegała z niewielką opłatą za postępowanie w Sądzie Apelacyjnym. Ostatecznie

sprawy majątkowe zakończyły się ugodą.

W Paryżu 31. letnia wdowa wdała się w romans z 24. letnim dziennikarzem i podróżnikiem Karolem Edmundem Chojeckim (byłym uczniem M. Chopina). We wrześniu 1847 roku z tego cichego związku na świat przyszła córka Maria. Młoda polska arystokratka (pod wpływem matki) nie chciała małżeństwa z dziennikarzem, obawiając się mezaliansu.

Jeszcze w lipcu 1846 na zaproszenie F. Chopina Laura udała do Nohant, gdzie kompozytor mieszkał wówczas z George Sand, która nie darzyła sympatią pięknej polskiej hrabiny, nazywając ją wprost „uwoodzicielką”. Adam Czarnkowski w publikacji pt. „Chopin żył w swoich listach i w oczach współczesnych” (1958) pisał nawet, że: „Chopin podkochiwał się w pięknej hrabinie, której mąż zastrzelił się z zazdrości u jej stóp”. Całą historię z Nohant przeniósł na ekran kinowy Andrzej Żuławski który nakręcił film pt. „Błękitna nuta” (1991).

Akcja filmu toczy się w 1846 roku i opowiada o ostatnich 36 godzinach, jakie Fryderyk Chopin spędził z G. Sand, tuż przed rozstaniem. Odbywa się przyjęcie na cześć gości, są nimi m. in.: Eugène Delacroix, Wojciech Grzymała i Laura „Lorka” Czosnowska, która towarzyszy w filmie Wojciechowi Grzymale (działacz emigracyjny i przyjaciel rodziny). Hrabina zachwyca się przesadnie wszelką wielkością i jest pod wrażeniem F. Chopina. Pragnie w rozmowach dorównać artystom i zwrócić na siebie uwagę (wylanie kawy na głowę Grzymały).

F. Chopin jesienią 1846 roku w liście do rodziny pisał: „...od czasu odjazdu Lorki słowa po swojemu nie mówiłem. Pisałem Wam o Lorce. Jakkolwiek grzeczni tu byli dla niej, po jej wyjeździe nie z wielkim sercem zostali”. W latach następnych w Paryżu kompozytor widywał się często z Lorką, w jednym z listów z końca 1847 roku pisał: „Lorka jest tu, widuję ją często; podstarzała się – lepszą byście ją teraz znalezli... O was mi miło z nią mówić – kocha was najszczerzej”.

W Paryżu Laura poznała Juliusza Słowackiego. Poeta, znając jej przeszłość, napisał wiersz pt. „Córka Cerery”. Podkreślił w nim „dwoistość natury kobiecej”. W 1847 roku Laura wyjeżdżała jeszcze dwukrotnie z Paryża do Drezna.

W 1849 roku po śmierci Kazimierza Dziekońskiego, Hieronimów opuściła Maria Dziekońska Górka i na stałe przeniósła się do Paryża i zamieszkała z córką. W 1853 roku C. K. Norwid naszkicował matkę Laury w swoim parkim mieszkaniu.

Lata 1850–1852 Laura spędziła w Paryżu, mieszkając razem z matką. W styczniu 1854 roku dobiegająca czterdziestki hrabina znalazła w końcu właściwego kandydata na męża, w osobie 32. letniego wicehrabiego Jean-Alexandra de la Barthe de Giscard de Cazaux. Po ślubie zamieszkała z mężem początkowo w Paryżu, a potem w pobliskim Wersalu i w Ville d'Avray pod Paryżem. Z drugiego małżeństwa doczekała się dwójki dzieci: córki Minette (ur. 1855) i syna Paula. Drugi mąż wpadł niestety w konflikt z prawem i został skazany za oszustwa na 20 ciężkich robót i wysoką grzywnę. Zmarł w 1875 roku.

Koniec niezwykle urozmaiconego życia hrabina spędziła w polskim przytułku św. Kazimierza w Paryżu, gdzie prawdopodobnie zmarła w 1881 roku.

Szkoła Podstawowa w Leszczynku

we wspomnieniach absolwentów

Daria Paluchowska
Urząd Gminy Kutno

Zespół dworsko-parkowy w Leszczynku, w którym obecnie mieści się Centrum Kultury Gminy Kutno, to miejsce bardzo ważne dla mieszkańców regionu. W latach 1946-2001 znajdowała się w nim szkoła podstawowa. Po II Wojnie Światowej integracja lokalnej społeczności następowała między innymi przez udział w wielu wydarzeniach kulturalnych, których inicjatorem była szkolna społeczność. O tym jak wyglądała edukacja po 1945 roku oraz o swoich wspomnieniach ze szkolnych lat opowiedzieli absolwenci Jadwiga Kowalczyk, Kazimiera Kosmala, Ryszard Sawicki oraz Marian Zawierucha.

Dworek w Leszczynku po zakończeniu wojny w 1946 roku był przeznaczony na szkołę podstawową. Tak rozkład sal, jak i wygląd zewnętrzny nie bardzo nadawały się do prowadzenia zajęć lekcyjnych.

Dawny dom właścicieli ziemskich dostosowany był do życia rodziny. W pewnym stopniu został też zmieniony przez mieszkającą w czasie wojny rodzinę pochodzenia niemieckiego.

To, w jaki sposób prowadzone były lekcje, szczególnie w pierwszych dwóch latach po wojnie, dzisiaj trudno sobie wyobrazić. Klasy liczyły po 50 osób. W największej sali położonej od strony południowo-wschodniej uczyły się dwie klasy równocześnie – w sumie cztery rzędy ławek, po dwa rzędy każdej klasy. Nauczyciel prowadził przez pół godziny zajęcie z jedną klasą, potem podawał zadanie do odrobienia i zaczynał prowadzenie „głośniejszej” z następną klasą.

Trzeba pamiętać, iż po wojnie była liczna grupa młodzieży, która przed jej wybuchem ukończyła po kilka klas. Młodzież ta, nieraz

już pełnoletnia, przerabiała nawet dwie klasy w jednym roku szkolnym.

Już od roku 1948 naukę rozpoczynały dzieci w normalnym wieku szkolnym. Szkoła podstawowa była w tym czasie 7-klasowa.

Pierwszymi nauczycielami po wojnie byli: Antoni Król – kierownik szkoły, Helena Zbierajewska, Stanisława Ludwiczak, Stanisław Sieczkowski i pan Kocira, który przyjeżdżał na zajęcia z wychowania fizycznego, był również instruktorem w innych szkołach.

Wraz z upływem czasu pomieszczenia szkolne były dostosowywane do prowadzenia zajęć lekcyjnych. Mimo tak trudnych warunków lokalowych, w szkole oprócz nauki, były też urządzane przedstawienia z okazji różnych świąt państwowych, czy jaśelka na Boże Narodzenie. Organizacją przedstawień zajmowała się pani H. Zbierajewska, natomiast stroną muzyczną pani S. Ludwiczak, która doskonale grała na skrzypcach.

Przez jakiś czas w okresie wakacyjnym organizowane były półkolonie, w których udział mogli brać zainteresowani nimi uczniowie.

Nawiązując do zewnętrznego wyglądu dworu – wejście do budynku było przez taras od strony parku. Wspomniany taras został wyburzony w czasie przebudowywania pomieszczeń. Od strony wjazdu z drogi było jedno wejście, z czasem zrobiono drugie z prawej strony. Otoczenie budynku było bardzo zadbane. Dużą zasługą miała w tym pani Helena Zbierajewska. Była ona w tym czasie jedynym nauczycielem, który miał ukończone seminarium nauczycielskie.

Przy zejściu w kierunku staru poszczególnie klasy uprawiały kwiaty na rabatach, dzięki temu

Dwór w Leszczynku lata 50-te, zdjęcie ze zbiorów Pana E. Grzelaka

aleja była bardzo kolorowa. Park był porządkowany wiosną każdego roku. Rosły w nim ciekawe drzewa i krzewy.

Przez jakiś czas w parku odbywały się loterie i zabawy organizowane przez Ochotniczą Straż Pożarną.

Na terenie parku znajdowały się trzy stawy połączone kanałem. Po jednej stronie była aleja grabowa.

Z przekazu osób, które w końcu XIX wieku kupiły ziemię z majątku Leszczynek dowiedziałam się o historii powstania wyspy na największym stawie. Otóż jeden z właścicieli miał ulubionego psa, kiedy zwierzę ze starości padło, kazał usypać wyspę i tam zakopać swojego ulubieńca.

Kolejna opowieść, co prawda nie dotyczy Leszczynka, ale jest związana z powstaniem nazwy sąsiedniej miejscowości. Jeden z dziedziców często używał słów wola Boża i kiedy doszło do sprzedaży części majątku obejmującej tą miejscowość nadano jej nazwę Boża Wola.

Na początku lat 50-tych miało miejsce dość intrygujące wydarzenie. Do parku samochodem przyjechali mężczyźni, którzy twierdzili, że będą dokonywać pomiarów odległości budynków szkolnych od drogi, ujęć wodnych itp. W czasie przerwy widzieliśmy jak roztawiali tyczki i dokonywali pomiarów przy kamiennym parkanie. Kiedy po lekcji wyszliśmy na kolejną przerwę owych mężczyzn już nie było, ale któryś z uczniów zauważył, że w parkanie pojawiła się spora dziura. Powstała ona po wy-

kruszeniu kilkunastu kamieni z parkanu. Żadnych wyjaśnień odnośnie tego wydarzenia nie otrzymaliśmy. Przypuszczaliśmy, że w murze mógł być schowany jakiś cenny pakunek.

Warto też wspomnieć, że w Leszczynku, już w tym czasie odbywały się wydarzenia kulturalne. W okresie międzywojennym istniało Koło Młodzieży – możliwe, że nazwa, którą pamiętam jest niepełna. To koło zajmowało się organizacją przedstawień na terenie powiatu, zbierając dzięki temu fundusze na rozbudowę remizy strażackiej. Wystawiane sztuki dotyczyły różnych uwarunkowań między dworem a wsią, jak też załotów młodego dziedzica do uroczej wiejskiej dziewczyny. Nie wyzbyła się ona swojej wieśniaczej dumy i jej odpowiedź na załoty brzmiała dobitnie: „Nie wyjdę ja za dziedzica, boś mi wiejska chałta miłą. Miłe mi są wiejskie sztuki. Jak w sukmanie babcia żyła, tak w sukmanie pomrą wnuki.”

Sala lekcyjna, zdjęcie ze zbiorów Pana E. Grzelaka

Ówcześni aktorzy przemieszcza- li się podstawianym przez żołtysów transportem konnym.

Jadwiga Kowalczyk

Naukę rozpoczęłam w 1949 roku. Nasz nauczyciel nazywał się Sieczkowski, był to bardzo młody człowiek, pracę przerwał z powodu powołania do wojska. Po wojsku do etatu nauczyciela w Leszczynku już nie powrócił. W tamtym czasie kierownikiem był pan Antoni Król.

Szkoła mieściła się w dworze, w którym oprócz sal lekcyjnych znajdowały się również mieszkania nauczycieli. Pamiętam jeszcze istniejące obok dworu zabudowania gospodarskie.

Do klas uczęszczali uczniowie w różnym wieku, było kilkoro starszych, którzy kontynuowali naukę przerwana wybuchem II Wojny Światowej. Ci uczniowie w pewnej chwili nie mogli być już z danym rocznikiem i dalszą opiekę nad nimi sprawował pan Kocira, zajmował się on w szkole zajęciami sportowymi. W dworze funkcjonowała także tak zwana ochronka, były tam dzieci, które nie rozpoczęły jeszcze edukacji szkolnej, nauczycielką była tam pani Sadłowska. Mielśmy lekcje między innymi z języka polskiego, matematyki, geografii, biologii oraz zajęcia praktyczne z prac ręcznych. Często w ramach zajęć praktycznych pomagaliśmy okolicznym gospodarzom przy zbiorach owoców. Przez jakiś czas każdego dnia przed rozpoczęciem zajęć odmawialiśmy modlitwę,

Szkolny zespół taneczny, zdjęcie ze zbiorów Pana M. Zawieruchy

w dworze oraz w budynku, w którym szkoła mieściła się przed wojną. Obok dworu był budynek mieszkalny. Dopiero z czasem jak ludzie się wyprowadzali, pomieszczenia stopniowo adaptowano na sale lekcyjne, najpierw na dole, później na górze. Uczniowie byli w różnym wieku, oprócz nas dzieci, byli dorośli, którzy naukę musieli przerwać z powodu wybuchu wojny.

Moją nauczycielką była pani Zbierajewska, traktowałem ją jak matkę. Kochaną nauczycielką była. Ona zawsze uczyła nas prawdy. Historii uczył nas kierownik szkoły, pan Król. Wiadomo, jak wyglądało dawniej nauczanie historii, po latach okazało się, że wiedza zdobyta w szkole mija się z prawdą. Pani Zbierajewska urodziła się koło Nowogrodka na Litwie, ona zawsze opowiadała nam o prawdziwych wydarzeniach.

Lekcje mieliśmy początkowo sami, później klasy były łączone. W szkole działało harcerstwo. Ja byłem zastępowym, później drużynowym. Prowadziła to pani Piątkowska, ona była chyba najmłodszą z nauczycielek. Mielśmy werble i fanfary. Robiliśmy potańcówki, wystawialiśmy przedstawienia, mieliśmy zawsze pełną salę publiczności. Co roku całą szkołą chodziliśmy do lasu do Strzegocina. Tam robiliśmy ognisko, śpiewaliśmy piosenki, jeden z kolegów grał na harmonii. Bawiliśmy się w podaj hasło czy w podchody.

W szkole działała też biblioteka, w mojej ocenie była ona bardzo dobrze wyposażona. Prowadziła ją pani Zbierajewska, do tej pory o tej nauczycielce mam bardzo dobre wspomnienia. To właśnie pani Zbierajewska wciągnęła mnie w czytanie. Byłem liderem w ilości przeczytanych książek. Bardzo lubiłem i nadal lubię czytać. W V klasie miałem już prze-

karetką pojechałem. Pamiętam również inną historię, zimą jak stawy zamarzały lubiliśmy się tam bawić, chodziliśmy na ślizgawkę, czasem braliśmy kije i kamień i graliśmy. Staw był zarybiony, dlatego w lodzie wykuvano przeręble. Pewnego razu jeden z kolegów nie zauważył takiego właśnie przerębla i wpadł do wody. Nasza nauczycielka była wtedy bardzo przestraszona. Kiedyś to były inne czasy, ludzie byli inni.

Ryszard Sawicki

Szkoła w Leszczynku istniała od 1911 roku. Wybuch I Wojny Światowej spowodował jej rozwiązanie. W 1915 roku została ponownie otwarta i działała w lokalu najmowanym od jednego z gospodarzy. W 1922 roku przystąpiono do budowy budynku z przeznaczeniem na szkołę. W tej lokalizacji działała do 1946 roku, z tym wyjątkiem, że w czasie okupacji lekcje odbywały się jedynie dla dzieci pochodzenia niemieckiego. Od 1946 roku została przeniesiona do dworu. Kierownikiem po wojnie był pan Antoni Król, nauczycielami byli:

H. Zbierajewska, S. Ludwiczak i pan Kocira. Powstała drużyna harcerska prowadzona przez Jana Kukulę. W tamtym czasie nauczano nas m.in.: języka polskiego, matematyki, historii, fizyki, chemii, geografii, języka rosyjskiego, wychowania fizycznego, rysunku, prac ręcznych i śpiewu. Przy szkole funkcjonował zespół taneczny organizowany przez panią Ludwiczak. Jego członkowie musieli posiadać własne stroje. Działo też koło teatralne, przedstawienia odbywały się w szkole oraz w remizie strażackiej. Oprócz tego dzieci sadziły świerki, każdy uczeń odpowiadałny był za swoje drzewo.

W ramach ciekawostki wspomnę o karach, jakie były stosowane za niegrzeczne zachowanie. Pierwsza to pokładanka – rozciągnięcie ucznia na ławce i wymię- rzenie mu kary chłosty. Drugą karą było kłęknięcie w kącie sali i trzymanie nad głową wiklinowego kosza na śmieci.

Marian Zawierucha

Przed szkołą, zdjęcie ze zbiorów Pani K. Kosmali

Grupa uczniów z kierownikiem A. Królem, zdjęcie ze zbiorów Pana E. Grzelaka

Centrum Kultury Gminy Kutno
zaprasza do udziału
w konkursie na graficzny

projekt statuetki „Złotej Leszczyny”

Konkurs w dwóch kategoriach wiekowych:
- 10-18 lat
- dorośli
Prace mogą być wykonane w dowolnym
programie graficznym

Szczegółowe informacje oraz regulamin dostępne na stronie
fb/centrumkulturygminyikutno

Statuetka wykonana według zwycięskiego projektu będzie nagrodą główną
w Ogólnopolskim Festiwalu Muzyki Ludowej „Złota Leszczyna” w 2021 roku.

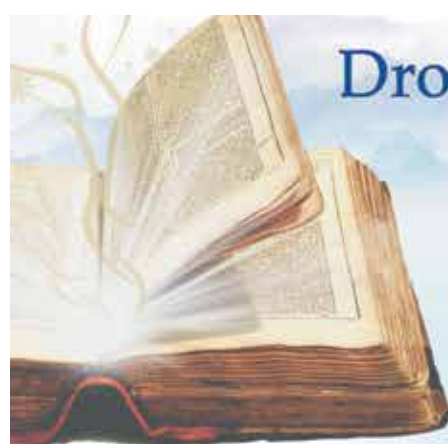

CENTRUM KULTURY
GMINY KUTNO

Projekty należy przesać do
31 sierpnia 2020 roku
na adres
sekretariat@ckgk.pl
z dopiskiem **konkurs**.

Do wygrania:
GŁOŚNIKI BLUETOOTH
oraz **POWER BANKI**.

Rozstrzygnięcie nastąpi
do dnia 31 października 2020 roku.

Drodzy starsi i młodszy Mieszkańcy Gminy Kutno Wójt Justyna Jasińska zaprasza do **KONKURSÓW**

na Bajkę lub Legendę o gminie Kutno

Prace można przysyłać do **31 sierpnia br.** na adres e-mail: promocja@gminakutno.pl

Więcej informacji o konkursach na stronie www.gminakutno.pl

Do wygrania atrakcyjne nagrody!

GMINA KUTNO
#centrummożliwości

GMINA KUTNO
#centrummożliwości

Rok szkolny 2019/2020 właśnie się zakończył.
Za Nami kolejny okres wyjątkowej pracy,
wielu doświadczeń i przeżyć oraz osobistych sukcesów.
Teraz nadszedł moment na zasłużony odpoczynek.
Niech wakacje będą dla Was czasem zdrowia,
pełnym spokoju, relaksu i pozytywnych doznań.
Dbajcie o siebie i ruszajcie w drogę
ku nowym doświadczeniom i wyzwaniom.

Przewodnicząca Rady Gminy
Joanna Kajszezarek

Wójt Gminy Kutno
Justyna Jasińska

czerwiec 2020 rok

REDAKCJA:

Centrum Kultury Gminy Kutno
99-300 Kutno, Leszczynok 49a

WYDAWCA:

Centrum Kultury Gminy Kutno

ZESPÓŁ REDAKCYJNY:

Daria Paluchowska
Liliana Urbańczyk-Wójcik

✉ sekretariat@ckgk.pl
☎ 24 363 48 45

DTP: ZAZA PROJEKT
DRUK: Polska Presse Łódź
KOLPORTAŻ WŁASNY

CENTRUM KULTURY
GMINY KUTNO